

РЕШЕНИЕ

№ 2717

гр. София, 24.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав**, в публично заседание на 22.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **12076** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Р. К. (Remziye Kucukdasci), гражданин на Република Турция, чрез адвокат Г. П., с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], № 2, вх. 3, ет. 1, ап. 2 срещу отказ от 04.11.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на първи секретар, Консулско длъжностно лице, при посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден в нарушение на административно-производствените правила и материолно-правни разпоредби. Според жалбоподателя, са представени всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „D“. Посочва се, че жалбоподателката е родена в България, но през 1951 г. се е изселила и така е загубила българското си гражданство. Визата ѝ е била необходима, за да може да посещава България и да живее в страната. Открила е банкова сметка, според изискванията и е показала, че има къде да пребивава, съгласно сключения договор за наем.

Оспорващата се позовава на чл. 8 от Европейската Конвенция за Защита на Правата на Човека и Основните Свободи (ЕКЗПЧОС), а именно нарушаване на правото на личен и семеен живот, чрез което се засягат нейни основни права и свободи, гарантирани от конвенцията.

По време на проведените по делото открити заседания оспорващата не се явява. Постъпило е становище от пълномощника ѝ адвокат П., който поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрист А. оспорва жалбата. Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 11.09.2024 г. в Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, Р. К., е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. Копие от паспорт на Р. К., издаден от компетентните турски власти, 2. Акто за раждане, на името на Р. С. Х., издаден на 04.09.1950 г. от длъжностно лице по гражданското състояние в [населено място], околия Коларовград, 3. Удостоверение, издадено от Министерство на правосъдието, за това, че Р. К., не е български гражданин, 4. Договор за наем, сключен между Р. К. и Г. П., видно от който наемателя наема за срок от една година, от наемодателя недвижим имот, находящ се в [населено място], област Р., 5. Декларация от Г. П., че същият има учредено право на ползване върху имота, находящ се в [населено място], област Р., [улица] същият имот ще бъде предоставен за ползване на Р. К., 6. Банково удостоверение, издадено от Д Б. АД, от което е видно, че Р. К. има разкрита банкова сметка в банката, със салдо 5712.69 евро, 7. Документ, издаден от министерство на правосъдието на Република Турция, видно от който за Р. К., няма данни за вписване в архива на съдебния регистър, т.е. същата не е осъждана, 8. Здравно-осигурителна полице, издадена на името на Р. К. валидност до 14.09.2024 г., 9. Удостоверение за идентичност на имената на Р. К., 10. Изселнически паспорт, издаден на името на С. Х. М., от 13.09.1950 г., в който са вписани съпругата му и трите им деца, между които Р., 11. Декларация от Р. К., в която се посочва, че при пребиваването си в България, ще ползва имота в [населено място], област Р. и че има достатъчно средства за издръжка, 12. Удостоверение от общинската администрация на [община], видно от което, родителите на Р. К. (Р. С. Х.) са били жители на [населено място], [община]. Останалите документи не са придружени с превод на български език, поради което не следва да бъдат описвани и обсъждани.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че чужденецът не е доказал целта и условията на заявеното пребиваване. Като допълнителен аргумент е посочено, че при извършена проверка на посочения за пребиваване адрес е установено, че наемодателят не познава апликантката, не е говорил с нея, не знае за намеренията ѝ. Има съмнения, че тя няма намерение да се установи трайно, продължително или постоянно Република България. По тези съображения е издаден оспорения отказ.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 16/20.06.2022 г. на посланика на Република България в Република Турция, с която Д. Ф., заемащ длъжността Консулско длъжностно лице, е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Касателно извършена по чл. 30 от Наредбата процедура от компетентна служба за административен контрол на чужденците при ОД на МВР, [населено място] е прието становище от 02.10.2024 г., от Началник на група „Миграция”, при ОД на МВР,

[населено място], с приложена към него докладна записка рег. № 5373р-1926/19.09.2024 г. на младши полицаи при група „Миграция”, при на ОД на МВР, [населено място]. В документа е отразено, че във връзка подаденото заявление за издаване на виза от Р. К. е извършена проверка на посочения адрес за пребиваване в [населено място], област Р.. Наемодателят Г. П. е адвокат, който се занимава с набавяне и администриране на документи за право на пребиваване. Той не познава, Р. К.. С него се е свързал, синът ѝ, М., който го е упълномощил да задвижи процедура за получаване на виза. Същият не познава жалбоподателката. Отдал ѝ е имота си под наем, без да е наясно за намеренията ѝ да се установи в страната. През последните десет години, няма данни Р. К. да е посещавала България.

Видно от приетото становище на Директора на ТД „Национална сигурност”, [населено място], териториалното звено на агенцията не възразява срещу издаване на виза на Р. К., гражданин на Република Турция.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на Р. К., гражданин на Република Турция на 04.11.2024 г. Жалбата е подадена директно в АССГ, като жалбата е подадена чрез пощенски оператор на 15.11.2024 г., видно от положеното клеймо, върху лицевата страна на приложения по преписката пощенски плик, т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан Консулско длъжностно лице, при посолството на Република България в [населено място], Република Турция, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му - Р. К., гражданка на Република Турция не е доказала достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и че при извършена проверка на посочения за пребиваване адрес е

установено, че наемодателят не познава апликантката, не е говорил с нея, не знае за намеренията ѝ. Има съмнения, че тя няма намерение да се установи трайно, продължително или постоянно Република България.

В разглеждания казус е безспорно, че Р. К. е подала искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

След проведена процедура по чл. 30, ал. 1 от Наредбата, видно от цитираното по-горе писмо, обективизираща извършена от ОД на МВР, [населено място] проверка, група „Миграция“ в дирекцията е възразила срещу издаване на виза, с мотив, че не са установени намеренията на чуждестранния гражданин, относно трайно и постоянно установяване в Република България.

След обсъждането и събраните по делото доказателства могат да се направят следните изводи.

Според настоящия съдебен състав, в хода на проведеното съдебно производство, жалбоподателят не обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, в съответствие с дадените му указания по чл. 170, ал. 2 от АПК в определението за насрочване на делото.

Очевидно е в случая, че основаната цел, мотивирала Р. К. да поиска издаване на виза тип „D“ е не да се установи в Република България, а да използва издадената ѝ виза за да пътува свободно и многократно до страната и до други страни членки на ЕС.

По силата на чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

В разглеждания казус Р. К. не е мотивирала искането си за издаване на виза на някое от посочените основания. Не е ясно, къде и за колко време смята да се установи и как ще се издържа в България.

От цитираното по-горе писмо на Началник на група „Миграция“ при ОД на МВР, [населено място], имащо силата на официален свидетелстващ документ, съгласно чл. 178 от ГПК, собственикът на имота в [населено място], област Р., е посочил, че е адвокат, който се занимава с набавяне и администриране на документи за предоставяне на право на пребиваване. Той не познава, Р. К.. С него се е свързал, синът ѝ, М., който го е упълномощил да задвижи процедура за получаване на виза. Същият не познава жалбоподателката. Отдал ѝ е имота си под наем, без да е наясно за намеренията ѝ да се установи в страната. Не е ясно защо, след като Р. К. и семейството ѝ, живеят постоянно в Република Турция, тя желае да се установи именно в [населено място], област Р., без да са налице каквито и да е данни за роднински, социални или икономически връзки на жалбоподателката в това населено място. Видно от цитирания по-горе изселнически паспорт и удостоверение, издадено от [община], преди изселването семейството ѝ е живяло на друго място – [населено място], област Шумен.

При положение, че в настоящия момент семейството живее и се установило в

Република Турция, т.е. има доказани социални и икономически връзки с тази страна, не е ясно как то би се адаптирало към живот в Република България и по-специално в [населено място], област Р.. Т.е. ако се приеме, че жалбоподателката се установи в страната, вероятността за нарушаване на правото, гарантирано в чл. 8 от ЕКЗПЧОС би била би се увеличила значително, защото това означава семейството да бъде разделено. В случая е безспорно и, че Р. К. не е посещавала страната в последните десет години, а и няма твърдение, че я е посещавала и след 1951 г., когато се е изселила с родителите си в Република Турция. Тези данни насочват към извода, че липса на истинско намерение, за трайно или постоянно

Тези обстоятелства са допълнителен аргумент за липса на достатъчно данни за истинската цел и условия на пребиваването на турския гражданин в Република България.

Според настоящият съдебен състав Р. К. не доказва нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната, поради което следва да се приеме, че административният орган правилно е отказал издаване на виза тип „D“.

По изложените съображения съдът намира, че оспорения акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Предвид на факта, че такива не са поискани своевременно, съдът не дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. К. (Remziye Kucukdasci), гражданин на Република Турция, чрез адвокат Г. П. срещу отказ от 04.11.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на първи секретар, Консулско длъжностно лице, при посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.